

‘Niet voor elk land een apart stempeltje’

Voor de bereiding van drinkwater zijn materialen en chemicaliën nodig. Deze ‘waterproducten’ moeten aan bepaalde voorwaarden voldoen om de kwaliteit van het drinkwater te kunnen garanderen. De voorwaarden zijn in Nederland omschreven in regelgeving: Regeling 2011 Materialen en Chemicaliën drink- en warm tapwatervoorziening.

De regels zijn in 2011 flink herzien en in de praktijk bleek de uitvoering ervan daarna moeizaam. Gelukkig wordt nu vooruitgang geboekt met behulp van een pragmatische, op risico's gebaseerde beoordelingsmethode van Kiwa en het RIVM. Harrie Timmer, voorzitter van de contactgroep ATA en onderzoeker bij drinkwaterbedrijf Oasen, vindt dat dit onderwerp vooral in Europees verband bekeken moet worden.

Complexiteit

‘Deze regeling is voor ons een hulpmiddel in de kwaliteitsborging’, aldus Timmer. ‘Via de Kiwa ATA-certificatie kunnen we producten toepassen, die toxicologisch boven iedere verdenking staan. Wij willen als drinkwatersector een zo goed mogelijke kwaliteit drinkwater leveren. Dan moet het niet zo zijn dat het drinkwater bijvoorbeeld tijdens de passage door de pijpen verontreinigd raakt door schadelijke stoffen uit het leidingmateriaal. Wij zijn dus op zich blij met deze regelgeving.’

Maar de uitvoering van ‘Regeling 2011’ blijkt veelomvattend en complex. Timmer: ‘We lopen aan tegen ingewikkelde procedures en vooral een veelheid aan producten die nu moeten worden gecertificeerd. Door de verbreding van de Regeling voldoen de waterproducten van sommige producenten

nog niet aan de nieuwe regels. Dit heeft als gevolg dat er voor drinkwaterbedrijven weinig te kiezen valt qua toepasbare producten. En soms is er zelfs helemaal geen product dat aan de eisen voldoet.’

Harmonisering

‘Het probleem is ook dat de markt voor waterproducten erg internationaal is, terwijl de certificering juist nationaal is geregeld. Dat wringt. Niet alle leveranciers zijn even enthousiast om voor elk land een apart stempeltje te halen. Vandaar dat wij als drinkwatersector pleiten voor een Europese harmonisering van deze regelgeving, die praktisch is én aan hoge kwaliteitseisen voldoet.’

Timmer vervolgt: ‘In Nederland hebben het RIVM en Kiwa een op risico's gebaseerde beoordelingsmethode ontwikkeld. Je kunt bijvoorbeeld op basis van risico's zeggen, dat we onderdelen van producten – zoals minuscule rubbertjes van 0,05 mg – niet hoeven ‘mee te nemen’. Daarmee wordt de doorlooptijd van de procedure korter, zijn de kosten lager en is er minder weerstand bij de leveranciers.’

Timmer benadrukt dat vooral harmonisering met Duitsland voor de hand ligt. ‘Dat is voor ons een belangrijke leverancier van

materialen en chemicaliën. Als Nederland en Duitsland hun regelingen afstemmen, hebben wij meer keuze aan gecertificeerde producten.’

Het ministerie van IenM zorgt voor de afstemming met onder andere Duitsland. Timmer: ‘Dat zijn complexe, trage processen. Er zit wel vooruitgang in, maar het kan sneller. Als drinkwatersector gaan we daarom onze Duitse zusterbedrijven vragen ook bij hún overheid aan te dringen op harmonisering.’

Eén keurmerk

Timmer pleit voor een meer overzichtelijke uitvoering van de Regeling, waarbij onderscheid gemaakt wordt tussen de gezondheidskundige aspecten – die onder ATA vallen – en de functionele eisen die in een BRL (beoordelingsrichtlijn) zijn geregeld. ‘Het komt nu bijvoorbeeld nog voor dat we gezondheidskundige eisen aan materialen, die eigenlijk onder ATA zouden moeten vallen, gaan ‘repareren’ in een BRL. We stellen bijvoorbeeld eisen aan de hygiënische betrouwbaarheid van filtergrind via een BRL. Terwijl filtergrind met Kiwa ATA-certificaat vol kan zitten met bacteriën. Dat is gek. Je zou voor één keurmerk moeten gaan, dat alle gezondheidskundige aspecten dekt.’